

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Udrag fra Judith. Et bibelsk Heltedigt i ni Sange.

Citation: Richardt, Chr.: "Samlede Digte. Anden deel.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Anden deel.*, 1895, s. 51. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt02-shoot-idm140352322824048/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Anden deel.

Saa vakle de af Teltet
som skridende Stene.
Et Vink — nu er Judith
med Holophernes ene.

—

VII.

I Natten.

Den sidste Larm af Vaabenklirren tier.
De slukte Lamper ligge spredt paa Gulvet
og bore deres Sølvornæb i Sandet;
men Indreteltets Forhæng er forsvundet,
og over Lejet brænder der et Blus.

Det skumrer, — og det skumrer og for Judith,
da Alt er bleven tyst derudenfor;
om Bistand raaber hendes Hjertes Banken,
da om sit Liv hun Kæmpens Jernarm føler,
da vildt han knuger hende til sit Hjerte,
og hvisker: »Judith, nu er Natten vor,
og mange skjønne Nætter efter denne,
thi ikkesandt, du vrager ej min Elskov, —
med *mig* Du over Tusinder skal herske!»
Hun skjænker for ham. Vinen ned han skyller,
mens til sin egen Drik hun sparsomt nipper.

»Jeg er den store Konges bedste Mand,
men Judith, *jeg* er vel saa stor som han!

Han sad i Ro ved Tigris' blanke Strømme,
mens jeg har lænket Trælle til hans Trone.
Var Du ved Havet nogensinde, Judith,
derude ved det druedunkle Hav,
hvor Tyrus' Skipper pejler Libanon, —
dér lod han hugge ind i Fjeldets Stene
højt over Bølgens Dyb, i Billedskrift
sit Kongenavn og al sin Hærs Bedrift;
men den Bedrift var min!

Hvis Haand er stærkest,
den Haand, der tvinger Folk paa Folk i Støvet,
hvad eller hans, der sidder roligt hjemme,
og la'r sin Tjener skrive op derom?
Han bærer Magtens Sværd, og Kongens Pragt,
men *jeg* har meer, thi jeg har Sværdets Magt, —
Ja, seer Du Judith, naar i Sejersvælde,
i Sejersvælde!

jeg holder Indtog ad de hundred Porte,
saa vipper jeg hans Tronstol overende
og sætter Kongehuen om min Tinding
og Holophernes' Navn i Klipperammen,
og der skal *vore* Navne prale sammen,
— thi *Du* skal være Dronning, Herskerinde,
med Slaver og Slavinder for din Skammel,
og hver en Ædelsteen, og hvert et Hoved,
Du blot vil pege paa, skal være dit!»

«Og hvad jeg peger paa skal være mit!
Drik, stolte Høvding, drik! Siig end engang,
at Du vil skjænke mig min Fjendes Hoved,
og tøm et Bæger Vin til Pant derpaa!»

Og famlende sit sidste Vid han sanker.
»Alt for dit Favntag, Judith! — Med hans Hoved
jeg skjænker Dig et Fad af drevet Sølv,
hans egen Vægt, ja hans og din tilsammen,
saa Du kan see, om dertil Du har Mod,
din Fjendes Hoved i hans eget Blod,
det sværger jeg ved Ba!!
Kom skjøne Judith,
Du Dalens Blomst, plant Dig ved Fjeldets Side,
slyng Armen om din Ven,
og lad mig aande dine Læbers Ild!«

»Jeg planter alt min Haand i dine Lokker,
see hvor jeg tæmmer dem, de sorte Snoge!
og som din Fremtids stolte Herskerinde
jeg drikker Dig det sidste Bæger til, —
det tømme vi paa vore Fjenders Rædsel,
det sidste Bæger!«

»Ja det sidste, Judith,
og saa, —« han vil sin Arm om hende slynge,
men Armen segner som en knækket Raa,
og Bægret triller raslende i Sandet,
og Vincen sprøjter over Judiths Lin.
Et Dyr, — et Dyr af Vin og Elskovsbrynde,
han tumler maalløs paa sin Sengehynde.

— Kysk som hun kom, hun rejser sig af Lejet,
river af Søjlen ned hans krumme Slagsværd,
og staar et Øjeblik i Tanker fangen,

saa ubevægelig som Herrens Engel,
før han de Faldne drev af Paradiset.

Hun lytter, — hører kun sit Hjertes Banken; —
»Mon ej Bagoas lurar udenfor?
Nej — som han sagde — nu er Natten vor,
nu eller aldrig! — Ingen Skjælven —

Ja-eh,

som hamred Naglen i din Fjendes Tinding,
laan mig dit Mod! Nej Du, al Isra'ls Herre,
laan mig din Kraft, og fyld mig med din Aand,
fæld Isra'ls Fjende ved en Kvindes Haand!
— Sover han? Ja! vellystigt smiler Munden,
de hvide Rovdyrstænder graadigt blinke,
men Armen hænger slapt om Sengefjælen,
tung som en frugtbetynget Green fra Træet.
Krumseglen dirrer i min Haand, — hvi saa?
Nej nu er Frugten moden til at plukkes,
og om end Saften sprøjter som Granatens,
saasnart man ridser i dens Kjød, —

den maa!

Du har jo skjænket mig min Fjendes Hoved, —
saa far til dine Fædres Skygger ned,
Du Fjende af min Gud, mit Folk, min Fred!«

Et Hvin i Luften. — »Lad nu Hævnen komme,
lad vilde Heste flænge mig tildøde,
og lad dem mærke mig med deres Pile, —
Isra'el er frøst! I dette brystne Hjerte
al Assur havde tændt sin bedste Kjerte.

Tys, Ingen rører sig — Adina, svar!
Adina! — Jo, hun venter tro, den Gamle, —
Dér! — ingen Rysten! I din Drucepose
saa god en Byrde aldrig før Du bar!
Bort fra den lumre Dunst af Blod og Vin,
bort gennem Kløften, ud hvor Sarons Rose
den Herre lover, som er din og min!
Frisk frem i Natten! I dens svale Skygge
Du bærer Isra'ls Sejr og Judiths Lykke!»

VIII.

Hjemad!

Fra de blodbestænkede Hynder
hun med bortvendt Blik sig skynder,
slænger hen det røde Sværd.
Tys! fra Druknes hæse Lunge
Hymner end hun hører sjunge,
— »nu, Adina, Tand for Tunge!
det er bedst vi skilles her!

»Snig Dig sagte og forblommet
bort igjen som Du er kommet,
vær for Alt din dyre Sæk!
Duk Dig mellem Teltets Plokke,
— jeg har løsnet her en Løkke —
list saa varsomt frem et Stykke,
mød mig ved den tørre Bæk!»